

La tria per Andreu Loncà

COSSOS

Quan en el capitalisme global, l'obra literària queda reduïda a la pobra i única condició de producció industrial i, doncs, es presenti com una mercaderia més, destinada a la distracció, sorprèn un poquet que hi hagi autores que usen el llenguatge com una sucosa fruita de bosc. A *El límit exacte dels nostres cossos*, de Iolanda Batallé, hi ha molt més mestratge en l'ús precís de paraules i tècniques narratives que no pas en saviesa en la comprensió de les relacions humanes. I tanmateix, quedem sorpresos de les bafarades de vida amorosa íntima que se'ns presenta als ulls amb unes indagacions enginyoses que mostren algunes formes d'amar i de follar. Per bé que algunes d'elles cauen pel costat del lloc comú –com ara la que inaugura el volum, excel·lent, d'altra banda– les altres són certament encertades: el relleu de les paraules és fi i, en general, són visibles les accions i els detalls dels prota-

nistes. Les millors poden ser poètiques, les pitjors inintel·ligibles.

Les obvietats: la perspectiva dels relats és femenina –i, ben segur, feminista, i, doncs, fatalment tòpica– en la mesura que els nois que s'hi retraten amb quatre pinzellades solen ser gelosos, poc refinats i proclius a la promiscuïtat i, segons com, a les putes. Per contra, les dones queden millor. Més fotogèniques.

El llibre n'està ple de desig: d'un home i una dona casats, cadascú pel seu compte, que s'estimen a través de sms; d'una parella que troncolla, de dones que es masturben, d'amors projectats a les tomates... Des dels anys vuitanta, per a bé i per a mal, algunes dones que escriuen han tractat el desig com a ham. Des de Maria Jaen, per exemple. A mi m'han interessat els contes que usen plantes i tomateres com a contrapunt al desig i a l'amor.

El llibre és enganyosament fàcil: sembla que sigui fet des de la brevetat simple i reclama la lectura subtil. Sembla un llibre per llegir dis-

LLIBRES.

Títol: El límit exacte dels nostres cossos

Autora: Iolanda Batallé

Editorial: Ara llibres

tret a l'autobús i s'ha de rellegir sota el flexo de l'estudi, amb el llapis al dits.

A "L'aprovadora de joguines" escriu: "Passem tantes hores a la feina, que les nostres il·lusions més íntimes es converteixen en objectius professionals, i això no hauria de passar mai." O encara "per a moltes superdones de l'empresa aquest sacrifici (la feina) significa la seva infertilitat."